

CEL MAI NEÎNSEMNAT OM DIN SANTA MARIA

Vă mulțumesc. Haideți să rămânem în picioare pentru un moment de rugăciune. Văd că mulți au adus aici batiste, ca să ne rugăm peste ele, pentru că noi credem în aceasta. Unul din cele mai mari lucruri pe care trebuie să-l facem să se întâmple este slujba internațională de rugăciune peste batiste, deoarece în urma acestui lucru s-au întâmplat lucruri mărețe, ceea ce ne face să ne bucurăm. Întotdeauna ne bucurăm când putem face ceva ca să-i ajutăm pe alții.

Acum,
vreau să vă plecați cu toții în rugăciune împreună cu mine.

Tatăl

nostru ceresc, ne bucurăm că în seara aceasta suntem în viață și suntem aici în slujba Dumnezeului nostru, având această măreață Asigurare că atunci când se va sfârși viața aceasta, vom intra în Viața de Dincolo, unde se odihnesc toate așteptările noastre.

Cât

timp suntem în călătoria pe acest pământ, boala și necazul sunt la tot pasul. În timpul acesta în care trăim, în umbra venirii Domnului, sunt mulți care suferă și știm că vrăjmașul răcnește ca un leu căutând să prindă tot ce poate, fiindcă știe că timpul lui este scurt.

Mulți

au adus batiste și le-au pus aici pentru cei dragi. Fără îndoială, undeva departe este vreun tată orb care așteaptă să se întoarcă batista. Poate undeva în spital este cineva drag sau poate un copilăș scump este bolnav acasă. Tu îi știi pe toți, Doamne și sunt sigur că le vei da ce cer în timp ce-mi voi pune

măinile peste ele, în Numele
reprezentativ al Domnului Isus.

Noi

credem ceea ce este scris în Scriptură: că ei au luat de pe trupul sfântului
Pavel, batiste și șorțuri. Acelea erau semnul credinței lor în acel apostol,
iar Duhul lui Dumnezeu rămâne Același pentru cei ce cred la fel. Te rog să Te
înduri de fiecare cerere.

Doamne,

dă-ne un serviciu măreț în seara aceasta. Fie ca prezența Ta să fie cu noi în
continuare și împlinește dorințele inimilor noastre care cred că sunt în voia
Ta divină, fiindcă Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Puteți

să vă așezați.

Dimineață

am avut un timp atât de minunat la dejunul cu predicatorii! Am făcut cunoștință
cu mulți frați și am aflat că președintele de aici este Arkie.

Ei

mi-au spus că dacă i-ați scoate din California pe cei din Arkansas, nu mai
rămâneți decât un deșert. Câți de aici sunt din Arkansas sau din Oklahoma?
Sigur. Cred că cele mai devotate inimi bat sub cămășile din Arkansas și
Oklahoma.

Într-un

fel, eu țin la Oklahoma, pentru că mama mea a locuit în Tulsa, Oklahoma. Când
am început adunările, a fost acolo în Jonesboro, Moark și Texarkana, la
Auditoriul Memorial Robertson, la Little Rock sus în Hot Spring și oh, în câte

alte locuri, unde am întâlnit unii din cei mai buni oameni.

Îmi

amintesc când am fost la Jonesboro. A fost una din cele mai mari adunări după ce am plecat din St. Louis, după ce a fost vindecată fiica lui Daugherty, lucru care a mișcat tot orașul, așa că acolo s-au adunat zeci de mii de oameni.

În

Arkansas am avut prima transmisie radio din adunare, iar ziarele au scris că la adunare au participat în jur de douăzeci și opt de mii de oameni veniți din toate ținuturile. Pe o distanță de patruzeci de mile în jur, nu s-a mai găsit nici un loc de dormit. Unii au întins corturi, alții s-au adăpostit vechile depozite de bumbac și țineau peste ei și copii niște cârpe în timp ce ploua.

Nu

am să uit niciodată una din seri. Nu aș vrea să încep cu mărturiile... Atunci le-am spus că înainte de a pleca, mă voi ruga pentru bolnavi, dar erau atât de mulți că nu te puteai apropia... Oamenii veneau tot mai mulți, iar rândul de rugăciune era printre blocurile din oraș.

Îmi

amintesc că într-o seară m-am dus să mă rog pentru cineva. Dimineața, m-am trezit după ce m-am rugat toată noaptea, dar nu am mai putut sta sus, doar în genunchi, și așa mă rugam pentru ei în timp ce treceau.

Acolo

era și un cizmar orb, de undeva din nord. Am uitat din ce oraș era, de undeva de pe lângă Jonesboro, la vreo treizeci sau patruzeci de mile. Era orb de ani de zile, dar Duhul Sfânt l-a declarat vindecat. El a plecat din rând, dar după aceea a venit înapoi în rând și mi-a spus:

„Domnule,
ai spus că sunt vindecat, dar ochii mei sunt tot închiși.”

„Aceasta
nu are nimic a face una cu alta, pentru că tu mi-ai spus că crezi.”

„Da”,
a spus el.

„Atunci
de ce mă întrebi?”

A
plecat, iar eu i-am spus că spună tot timpul: „Lăudat să fie Domnul pentru
vederea mea.”

În
dimineața aceea, pe la ora 5.00, el mergea acasă cu un model vechi A, fiind
condus de fiul lui. Pe drum, stătea pe bancheta din spate și spunea: „Lăudat să
fie Domnul pentru vederea mea.” Și i s-au deschis ochii. Atunci a alarmat
întregul ținut.

În
aceeași dimineață a intrat în biserica catolică învârtind pălăria în vârful
bastonului și lăudându-L pe Domnul pentru că vedea. Apoi s-a dus la biserica
metodistă, iar acolo a fost gata, gata să fie arestat pentru că a deranjat
închinarea.

Apoi,
în seara aceea, niște uşieri m-au dus afară să mă rog pentru o femeie care era

pe moarte de cancer. L-am auzit pe un șofer de ambulanță zicând: „În seara aceasta mai am încă două drumuri de făcut, ca să aduc niște oameni de la spital.”

M-am

rugat pentru femeia aceea. Ea culegea și vindea afine și toți banii pe care i-a avut i-a dat la ambulanță ca s-o aducă acolo, iar Domnul a vindecat-o. Ea s-a dat jos din ambulanță și a încercat să-și facă loc să intre în adunare.

Eu

nu am putut să ajung din nou la ușă, pentru că erau adunați foarte mulți oameni pe o distanță cam așa de mare și nu puteam să mă strecur nicicum pe acolo. Atunci a venit unul din ușieri și mi-a spus:

„Te

vom scoate prin spatele clădirii pentru că nu te cunoaște nimeni.”

Eram

acolo de opt sau zece zile, iar oamenii stăteau și așteptau zi și noapte să le vină rândul. Deci, am încercat să ieșim prin spate. Îmi amintesc că începuse să plouă și abia puteam să-mi fac loc prin mulțimea aglomerată.

Frații

mei de culoare, vă rog să mă iertați pentru remarca aceasta și felul în care am s-o spun. În zilele acelea era segregatie în Arkansas, așa că am continuat să merg înainte, iar la un moment dat am auzit: „Tată!” M-am uitat și am văzut o fată frumoasă de culoare. Era oarbă și își făcea loc prin mulțime strigându-l pe tatăl ei. Nimeni nu-i dădea nici o atenție și nimeni nu mă cunoștea.

Eu

am început să mă împing așa, pentru că unii stăteau și discutau. Acolo erau

câteva autobuze din diferite părți ale țării.

Deci,
acolo era un tip care stătea la povești, iar eu am încercat să-l împing.

„Nu
mai împinge!”, a spus el.

„Bine,
domnule”, am spus eu și l-am împins din nou.

„Ți-am
spus să nu te mai împingi!”

M-am
temut că o să înceapă să se împingă și el, așa că am spus: „Vă rog să mă
scuzați!” și am luat-o prin partea cealaltă.

În
final am ajuns lângă fata aceea, iar ea zicea:

„Să
mă ajute cineva! Să mă ajute cineva!”

Am
continuat să înaintez spre ea până când s-a lovit de mine. Atunci a spus:
„Scuzați-mă, domnule.”

„Ce
dorești?”, am întrebat-o.

„N-ai
vrea să mă ajuți să-l găsesc pe tata?”

„Dar
de ce?”

„Păi,
am venit aici la vindecător, dar mi s-a spus că nu pot nici măcar să mă apropii
de clădire. Apoi, m-am pierdut de tata și nu mai pot găsi calea înapoi spre
autobuz.”

„De
unde ești?”

„Din
Memphis”, a răspuns ea.

M-am
uitat și am văzut autobuzul, așa că mă gândeam că o voi duce pe fată la el.

„De
ce ai venit aici?”, am întrebat-o din nou.

„Am
venit la vindecător”, a spus ea.

Atunci

m-am gândit s-o cercetez puțin ca să văd câtă credință adevărată avea. Aceasta suna cumva fățarnic față de o sărmană fată nevătătoare, dar am repetat:
„Vindecătorul?”

„Da,
domnule.”

„Vrei
să spui că tu crezi în așa ceva în timpul acesta modern în care trăim astăzi
când avem atâția doctori peste tot?”

„Domnule,
ei nu mă pot ajuta.”

Da,
înțeleg. Și cum ai fost convinsă să vii aici?”

„Asculta
la radio programele acelea bune și am auzit de Fayetteville, de cizmarul acela
care a fost orb și și-a căpătat vederea aici, în dimineața aceasta. Atunci
ne-am urcat cu toții în autobuze și am venit aici. Vrei să mă ajuți să mă
întorc înapoi?”

„Desigur,
domnișoară”, am răspuns eu, „dar mai întâi spune-mi, crezi că omul acela este
în stare să facă aceasta?”

„Nu, domnule”, a răspuns ea, „dar Isus poate.”

„Hmmm,
chiar crezi aceasta?”

„Domnule,
dacă mă ajuți să ajung unde este el, apoi voi putea să-l găsesc pe tata.” Ce
mustrare!

„Vorbești
serios, domnișoară?”

„Sigur
că da, domnule.”

„Poate
că eu sunt cel pe care vrei să-l vezi.”

Atunci
ea m-a prins de haină așa și a spus:

„Tu
ești vindecătorul?”

„Nu,
eu sunt fratele Branham.”

„Pe
el vreau să-l văd. Dacă Îl vei ruga pe Dumnezeu, îl voi găsi pe tata.”

O

priveam cum se uita cu ochii albi, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.
Atunci m-am gândit la nevăzătoarea Fanny Crosby.

Nu

trece pe lângă mine, bunule Mântuitor.

Ascultă

umilul meu strigăt

În

timp ce ceilalți Te strigă

Nu

trece pe lângă mine.

Vedeți,

fata aceea a auzit de orbul care și-a recăpătat vederea. Ea a spus că doctorul i-a spus că ar fi putut s-o opereze atunci când cataracta de pe ochi nu era atât de avansată, dar acum când a avansat și i-a acoperit nervul optic, nu se mai putea face nimic.

Astfel,

ea a spus: „Singura mea șansă este să ajung înăuntru.”

Am

luat-o de mână și am spus: „Tată ceresc, cu ani în urmă a fost o cruce zgrunțuroasă târâtă prin Ierusalim, prin urmele însângerate ale Celui care o purta. Pe deal în sus, trupul Lui slab și fragil S-a prăbușit sub acea povară, dar acolo era unul numit Simon din Cirena care a venit, a ridicat crucea și L-a

ajutat s-o ducă mai departe.

Aici

este unul din copiii Lui care bâjbâie prin întuneric. Doamne, sunt sigur că Tu înțelegi.”

Atunci,

ea a început să-L laude pe Dumnezeu pentru că putea vedea. Aceasta era tot. Ea își recăpătase vederea.

În

Arkansas s-au petrecut o mulțime de lucruri mărețe, iar noi suntem recunoscători pentru aceasta. Cred că atunci când voi trece dincolo de barieră, voi auzi multe mărturii. Îmi vin în minte acele timpuri din trecut, ce s-a petrecut de-a lungul timpului și peste ocean.

Chiar

soția păstorului de aici mi-a spus că a fost chemată de trei ori în adunări ca aceasta și a fost vindecată de boala lui Hodgkin care este cancer la glandă. S-au făcut o mulțime de lucruri.

Un

alt frate de aici, a pus mărturie că fața lui era acoperită de cancer, dar Dumnezeu l-a vindecat. Nu se mai vede nici o zgârietură nicăieri. O, și câte mărturii mai sunt! Oriunde te duci este așa.

În

seara aceasta, ei vor lega cărțile și acele fotografii. Noi nu suntem vânzători de cărți. Cărțile acestea au fost cumpărate de la cineva și aduse în adunare. Duminica nu le vindem. Dacă doriți o carte sau o fotografie, le puteți găsi când ieșiți. Mâine este Sabatul și sunt sigur că s-au făcut anunțurile.

Eu

nu am încercat să predic în adunarea aceasta pentru că am știut că sunt pentru prima dată aici. Deci, am încercat să fac lucrurile cât mai simplu, dar Domnul ne-a dat niște mesaje minunate, sute de mesaje care sunt înregistrate pe bandă, ca de exemplu: „Cele șapte epoci ale Biserici”, „Începutul Seminței”, „Mielul și porumbelul”, „Jos din slava Lui”, prin care ne-a binecuvântat. Ei le au aici.

Așa

cum am vorbit cu păstorul de aici, noi nu am vrut să punem peste nimeni nici un fel de povară în ce privește banii. Am cincizeci și trei de ani și predic de peste treizeci și doi de ani, dar nu am luat nici un ban în viața mea. Astfel, când se termină fondurile, aceasta este.

Am

avut adunări în care s-au adunat bani timp de două zile și au fost zile când plimbai cutia și adunai șapte mii de dolari. De îndată ce sunt achitate toate cheltuielile, eu nu le mai permit să adune alți bani. Aceasta-i tot. Eu nu cred în astfel de lucruri. Le-am spus fraților să-mi spună întotdeauna când cheltuielile sunt mai mari și biserica de acasă va completa ce lipsește.

Vreau

să știți că noi nu suntem aici ca să adunăm bani, ci doar ca să avem părtășie cu voi, să vă facem poverile mai ușoare, să ne rugăm pentru bolnavi și să ajutăm cu orice putem.

Mâine

este Sabatul și așa vrea ca cei care sunteți în vizită aici, să știți că în împrejurimi sunt multe biserici bune. Păstorii lor stau aici și puteți participa la bisericile lor. Ei sunt bărbați ai lui Dumnezeu și cred în această slujbă. Sunt din denominațiuni diferite, dar noi nu... Când vine vorba de părtășia cu Hristos, noi nu tragem bariere denominaționale, ci mergem împreună.

Eu am fost ordonat într-o singură biserică și anume, în biserica baptistă și am venit printre oameni ca frate, ca să stau în spărtura din frățietate. Dacă aș vedea că fiecare biserică uită de barierele ei denominaționale și ar veni într-o mare frățietate, aș spune la fel ca și Simeon:

„Acum, sloboade în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău.

Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta.” (Luca 2.29-30). Așa este. Când putem merge toți împreună... fiindcă pentru aceasta am luptat tot timpul.

Nu am vrea să vă ținem prea mult. Eu nu mă supăr dacă pierdeți o zi de muncă, dar cu siguranță nu aș vrea să pierdeți școala duminicală de dimineață. Să nu o pierdeți cu nici un chip. Astfel, în seara aceasta am să vă las mai devreme ca să fiu sigur că ajungeți duminică dimineața.

Aș vrea să vă spun ceva despre școala duminicală. Este absolut greșit să vă trimiteți copiii singuri la școala duminicală. Să mergeți și voi împreună cu ei. Așa este.

Într-un ziar am văzut un desen care m-a amuzat. Era vorba de un băiețel care stătea la ușa unui dormitor, în timp ce mai încolo era ilustrat dormitorul părinților lui, cu sticle pe jos și cu mucuri de țigară peste tot. Era ora 9.00 dimineața, iar băiețelul s-a sculat, s-a spălat, s-a pieptănat, s-a îmbrăcat și a bătut la ușa dormitorului părinților zicând: „Cine mă duce la școala duminicală?” Vedeți? Acesta este curentul america. Nu este îngrozitor?

Când te gândești la americanii moderni de astăzi, tati este undeva la pariuri, iar mama este întinsă undeva pe o plajă cu un cățeluș lângă ea. Fiica este în oraș la rock-and-roll, iar juniorul umblă pe străzi cu un hamburger în mână. Vedeți, nu mai este viață de familie, nu mai este viață de rugăciune.

Eu am spus întotdeauna că coloana vertebrală a Americii este ruptă când femeia nu mai este la locul ei. Spun aceasta cu tot respectul față de surorile noastre. În dimineața aceasta am întâlnit cele mai cumsecade femei, dar ce s-a întâmplat cu femeia noastră? Cum a ajuns așa?

Nu demult, am fost în Clifton. Într-o dimineață trebuia să mergem să luăm micul dejun și îl așteptam pe fratele Arganbright. Acolo a venit o tânără. M-am uitat la ea și am văzut că avea una din frizurile acelea în valuri, știți voi, ca și prima doamnă. Cred că este inuman să arăți în felul acela. Am observat că o parte a ochilor era verde, iar partea cealaltă era albastră și avea ceva și peste tot pe față. Îmi era milă de ea pentru că am crezut că suferă de ceva, așa că am vrut să mă duc și să-i spun că sunt misionar. Am văzut pelagră, am văzut lepră, dar așa ceva nu am văzut niciodată. Am vrut să o întreb dacă aș putea să mă rog pentru ea, să o ajut, dar atunci am văzut că a mai venit o fată care arăta la fel ca ea, iar atunci m-am gândit: „Cum este posibil ca o femeie atât de drăguță care este un dar pentru un bărbat, să se deghizeze în așa fel încât să arate ca și cum ar fi ieșit din sicriu?” Mă întreb de unde au lucrurile acelea.

Este foarte rău că și femeile penticostale arată așa. Este o rușine, soră. Pe undeva este o scăpare, dar presupun că nu este la amvon. Să nu uitați cum trebuie să fie femeia. Ea este foarte drăguță.

Când s-a dus să se întâlnească cu Isaac, Rebeca și-a acoperit fața și încă se face lucrul acesta. Ele nu știu de ce fac aceasta, dar mireasa își acoperă fața. De ce? Bărbatul este capul ei, iar

natura femeii este să fie predată bărbatului. De aceea, Biserica trebuie să fie acoperită. Ea are un Cap, iar Acesta este Hristos.

Femeia ar trebui să poarte părul lung din pricina capului ei, care este bărbatul ei. Femeia poartă părul lung din pricina îngerilor. Ce este un înger? Un mesager, un mesager adevărat pentru biserică. Așa este. El va numi întotdeauna acest lucru rău și așa mai departe.

La fel este biserica, ea trebuie să fie predată pe deplin lui Hristos, pentru că Hristos este Căpetenia bisericii. Acoperiți, noi nu suntem ai noștri, ci ai Lui, predați Lui și numai Lui. Ce frumos!

Acum, haideți să citim din Scriptură. Mie îmi place să citesc întotdeauna Cuvântul Lui pentru că cuvântul meu este cuvântul unui om, dar Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și El nu poate cădea. Nu va cădea niciodată.

Voi citi din **Luca 7.36-40**:

„Un fariseu a rugat pe Isus să mănânce la el. Isus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă.

Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului. A adus un vas de alabastru cu mir mirositor

și stătea înapoi lângă picioarele lui Isus și plângea. Apoi a început să-l stropească picioarele cu lacrimile ei și

să le ștergă cu părul capului ei; le săruta mult și le ungea cu mir.

Când a văzut lucrul acesta, fariseul care-L poftise și-a zis: „Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El: că este o păcătoasă.”

Isus a luat cuvântul și i-a zis: „Simone, am să-ți spun ceva.” „Spune, Învățătorule”, I-a răspuns el.”

Dacă ar fi să iau un subiect, ar fi: **„Cel mai neînsemnat om din Santa Maria.”**

Ei bine, El era foarte obosit când a ajuns în vârful dealului să privească peste Galileea. A alergat toată ziua și picioarele Îi erau prăfuite și transpirate. Fața Îi era brăzdată de transpirație, iar hainele Îi erau ude și lipite de corp. S-a uitat în jos și a văzut o mulțime mare care stătea în jurul Cuiva, așa că s-a gândit: „Cu siguranță, El este Persoana pe care o caut.”

Fusese în Capernaum și întrebase prin toate cetățile prin care trecuse: „Nu este aici Unul care vindecă bolnavi și este numit Profetul din Galileea?”

„Ba da”, i-a răspuns cineva, „a fost aici alaltăieri, dar nu știm încotro la plecat. Știm doar că mulți din cetate s-au dus după El.” Mulți au mărturisit pentru El și mulți împotrivă.

Atunci s-a dus în altă cetate și a întrebat și acolo: „Nu este aici Cutare li Cutare care vindecă bolnavii, prorocește și cunoaște tainele inimii?”

„Ba da, a fost ieri, dar a plecat și nu știm încotro a luat-o.”

A continuat tot așa pentru că era un mesager trimis de stăpânul său, un fariseu, un episcop, un ierarh al bisericii, și trebuia să transmită un mesaj. În final, a putut să-și tragă răsuflarea deoarece l-a văzut de la distanță pe Omul căruia trebuia să-l ducă mesajul. Mesajul era foarte important fiindcă era trimis de fariseu. Era foarte important să se întâlnească cu Omul acela, acesta fiind cel mai important lucru din viața lui: să ajungă la Isus din Nazaret și să-l transmită mesajul fariseului.

În final, după ce și-a tras sufletul, a început să-și facă loc prin mulțime. Poate era Natanael sau poate Filip, fiindcă era un fel de paznic. Petru și Luca și scribii scriau ce spunea și ce făcea El.

Petru părea un pescar puternic, iar dacă mulțimea ar fi rupt cordonul făcut, i-ar fi împins înapoi, pentru că îi țineau departe de El.

Curierul a ajuns în primul rând și a spus:

„Trebuie să vorbesc cu Învățătorul. Am un mesaj de la stăpânul meu pentru Stăpânul tău. Stăpânul meu este cel mai puternic om din comunitate, este un fariseu, este bogat și are multe bogății.”

Să zicem că vorbea cu Filip, iar aceasta, ca un bun creștin, voia să facă tot posibilul să-l ajute, așa că l-a adus mai aproape și i-a făcut cale până când a dat de Simon, căruia i-a spus:

„Simone, aici este un curier cu un mesaj

important și trebuie să merg cu el înaintea Învățătorului.”

Astfel, Filip a trecut pe lângă Petru și l-a dus sus, așa că acel curier a ajuns față în față cu Isus.

Iată-L stând acolo cu buzele crăpate, cu ochii oboseți, cu vocea răgușită de la praful ridicat de picioarele oamenilor. Și curierul l-a zis: „Domnule, am fost trimis să-Ți spun că stăpânul meu Te-a onorat cu o invitație. Va da o petrecere, un mare banchet, el face aceasta anual, și vrea să participi și Tu.”

Cum a putut face aceasta? Să stea pentru prima dată în prezența lui Hristos și să vorbească despre alte lucruri, despre religia lui stilată?

O, aș fi vrut să fiu eu acolo! Primul lucru pe care l-aș fi făcut ar fi fost să cad cu fața la pământ înaintea Lui și să-l cer iertare pentru păcatele mele. Dar acesta este curentul zilei. Când oamenii ajung față în față cu El, au alte lucruri de discutat, în loc de starea lor păcătoasă.

Curierul acesta a transmis mesajul său. Pot să mi-l imaginez pe Învățătorul nostru uitându-Se la bietul om cu milă și gândindu-Se, probabil, că tocmai a trecut pe lângă cea mai mare șansă pe care a avut-o o ființă umană: aceea de a sta în prezența lui Isus Hristos.

Dumnezeu a venit în forma unui Om, dar omul acela nu a știut. Și cu toate că Isus avea un program încărcat cu mii de locuri în care trebuia să meargă, Îl văd cum dă din cap cu blândețe și politețe și zice: „Spune-i stăpânului tău că voi fi acolo!”

Ce învățăm noi aici? Că El merge întotdeauna unde este invitat. Așa este. El vine întotdeauna unde este invitat.

„Spune-i că în ziua cutare voi fi prezent.
Fiindcă m-a invitat, voi merge.”

După aceasta, curierul l-a întors spatele și a plecat răsufând ușurat că a realizat ceva măreț. Dar ce a făcut el? a lăsat să-i scape cel mai mare lucru din lume, șansa de a cădea la picioarele lui Hristos.

Mă întreb dacă nu cumva și unii dintre noi facem la fel? Poate am făcut-o chiar săptămâna aceasta. Poate o vei face în seara aceasta, vei întoarce spatele șansei de a fi salvat și de a primi Viața veșnică.

Unii oameni bolnavi vin și sunt vindecați, după care pleacă mulțumiți că și-au atins scopul pentru care au venit. Dar cel mai important lucru pentru care trebuie să vii este ca să-L găsești pe El ca Mântuitor al tău, să-L cunoști pe El în viața ta, să ai Asigurarea.

Oamenii de astăzi sunt la fel ca cei din trecut: ei încearcă să ocolească problema. El a fost un mare Proroc cât timp a vindecat bolnavii și a făcut minuni, dar când a început să le spună adevărul, l-au întors spatele. Atunci nu a mai fost popular.

Aici, am văzut că acest curier l-a întors spatele Domnului Isus. Scriptura nu spune că și-ar fi cerut iertare pentru păcatele lui sau ceva, ci a plecat înapoi la stăpânul său fariseul.

Acum, în povestirea aceasta este ceva greșit.

Nu are sfârșit, ceva este pe dos. Fariseii aceia nu aveau părtășie cu Isus, fiecare avea ceva împotriva celuilalt. Isus nu avea părtășie cu ei și le-a zis: *„Voi, călăuze oarbe călăuziți pe orbi. Bine a zis Isaia despre voi că aveți ochi dar nu vedeți, aveți urechi dar nu auziți.”* El i-a muștră și i-a bătut, dar cu toate acestea, unul dintre ei L-a invitat la masă pentru că voia să aibă asul din mânecă, așa cum spune lumea. Vedeți, fariseul avea ceva, fiindcă ei nu aveau părtășie unii cu alții.

Uitați-vă la o pereche de bătrâni și la o pereche de tineri. Cei tineri căsătoriți merg împreună și discută între ei. De ce? Pentru că au lucruri comune și le place să vorbească despre lucruri pe care le au în comun. Uitați-vă la copilași: băieții se joacă cu mașinuțe, iar fele se joacă cu păpuși. Vedeți, ei au lucruri comune.

De aceea ne-am adunat și noi la acel minunat dejun azi dimineață. Am avut ceva în comun: părtășia. Bandiții, mincinoșii și hoții nu au ce căuta în această adunare. Vedeți? Noi avem părtășie unul cu altul pentru că suntem adunați în jurul unui singur lucru pe care L-am dobândit, iar Acesta este Hristos, legătura cu El.

Când vedeți o fetiță de șase ani care umblă tot timpul cu bunica, acolo este ceva. Ceva este pe dos pentru că diferența de vârstă este prea mare. Ori fetița este „animalul de companie” al bunicii, ori bunica are o plasă cu dulciuri pe care fetița le dorește. Vedeți? Fetița are un scop pentru care umblă tot timpul cu bunica. Diferența de vârstă dintre ele este prea mare ca să fie alt motiv. Înțelegeți?

O, era ceva ieșit din comun că sistemul acela arogant, țeapăn și ecleziastic trimitea după Isus! Pe undeva se ascundea ceva. Dar să nu credeți că Isus nu știa, fiindcă El știa foarte bine. Și totuși, dacă a fost invitat, El avea să meargă. Așa este.

Noi Îl invităm în bisericile noastre, ținem adunări mari înaintea campaniilor, chemăm grupuri mari de rugăciune pentru convenție și ne rugăm: „Doamne Isuse, vino și onorează-ne cu prezența Ta”, dar dacă cineva se ridică și spune: „Amin!”, ușierii îl scot afară, iar dacă cineva îl laudă pe Domnul mai mult, este numit fanatic. Așa este.

Ei Îl invită, dar când ajunge acolo, nu-L mai vor. El vine, da, El vine; El va fi acolo. Dacă Îl vei ruga, El va veni indiferent care vor fi circumstanțele. El este aici.

Pot să-l văd pe acest fariseu cum răspândește vestea. O, ei erau bogați, aveau tot ce-și doreau, aveau carne de la jertfe, bine plătită, oh, și trăiau în puf, cum spunem noi. Erau bogați și puteau face totul foarte atrăgător. Voi știți că diavolului îi place să facă păcatul atrăgător. Aceasta îl face atrăgător.

Am văzut că s-au pregătit luni întregi și au trimis aceste invitații. Totul era pregătit. Ei au ales o anumită perioadă a anului pentru această petrecere, poate când se culegeau strugurii și aerul era plin de mirese. Păi, ți se făcea foame numai când miroseai! Știau să facă toate lucrurile așa cum trebuie.

Poate au decorat piațeta cât se poate de frumos. Curtea frumos decorată era îngrădită cu gard ca să nu poată intra cei neinvitați și aveau miel la grătar cu tot felul de mirodenii pe el. O, cât era de bun și ce bine arăta!

Au pregătit totul în cele mai mici detalii; aveau totul pregătit pentru cei care veneau cu trăsura, unde să le parcheze, totul, iar servitorii frumos îmbrăcați erau gata să primească oaspeții. Când sosea vreo trăsură, servitorul venea, ajuta oaspeții să coboare, apoi deshăma caii, îi ducea la adăpost și le dădea să mănânce pentru că aveau totul

pregătit.

Cel mai de jos servitor, care era cel mai prost plătit dintre toți, era cel care spăla picioarele. Aceasta Îl face pe El Dumnezeu pentru mine. El era în înaltul cerului, dar a luat locul celui mai de jos servitor, a celui care spală picioarele, iar noi umblăm cu nasul pe sus și credem că suntem cineva.

Dar Dumnezeul slavei a spălat picioarele unui pescar. Aceasta Îl face atât de real; faptul că S-a făcut slujitor, cel mai de jos slujitor, S-a așezat în genunchi să spele chiar făptura de țărână pe care a creat-o. Iată-L stând în genunchi ca să spele picioarele ca slujitorul cel mai prost plătit, ca slujba cea mai de jos.

În vremea aceea, oamenii aveau două posibilități de a călători: pe jos sau călare pe un animal. Când mergeau pe jos, urcau dealuri și mergeau pe scurtături ca să ajungă în cetate, iar pe acele cărări umblau și animale: cai, cămile, măgari și altele, iar praful de pe drum era contaminat.

În zilele acelea, oamenii aveau o haină palestiniană, care arăta ca o mantie. Fiind lungă, în timpul mersului picioarele ridicau praful, iar mișcarea mantalei făcea ca acel praf urât mirositor să se ridice pe mâini și pe față și să se impregneze în haine.

Era foarte neplăcut să intri într-o casă, ca și oaspete, cu mirosul acela pe haine. Și atunci ce făceau? Aveau niște pantofi de casă, cum îi numim și noi astăzi, pe care îi primeau ca să se încălțe cu ei. Și îi puneau în șir.

Am să vă arăt ce se petrecea dacă venea

cineva. Vino aici, frate Roy. Iată cum se salutau unul pe altul. Veneau așa, își scotea încălțăminte și se uita ce mărime avea, apoi primea o pereche de papuci de casă pe mărimea lui.

După aceea, i se spălau picioarele și i se ștergeau bine cu un prosop, ca să fie îndepărtat tot praful și mirosul de pe drum și apoi se încălța cu papucii aceia care îi veneau foarte bine.

De acolo mergea la un alt slujitor care avea niște uleiuri foarte parfumate. Aveau un parfum făcut din flori de măr, pe care îl turnau pe mâini.

Călătorind prin soarele arzător al Palestinei, capul și fața erau arse de soare, dar lua acest ulei parfumat și își ștergea fața până la urechi, după care primea un prosop cu care se ștergea. Acum se simțea foarte bine pentru că nu mai era murdar de praful de pe drum. Aveau și un fel de parfum ca mentolul, care te răcorește și te îmbărbătează. După toate acestea, musafirul era gata să-l întâlnească pe cel care l-a invitat, fiindcă nu voia să-l întâmpine murdar.

Cred că v-ați prins cât este de simplu când mergem să ne întâlnim cu Dumnezeu. Vedeți, trebuie să fim spălați întotdeauna. Musafirul acela era îmbărbătat și pregătit. Așa trebuie să fim și noi când mergem să ne întâlnim cu Dumnezeu. Mai întâi, trebuie să fim spălați de apa Cuvântului, parfumați cu untdelemnul de ungere care a curs pe barba lui Aaron până jos la poala hainei, cu dragoste frățească, și să intrăm acolo sfânt, sfânt.

Cum ar fi fost dacă invitatul ar fi intrat la petrecere murdar și cu picioarele pline de praf și urât mirositoare? Ar fi mirosit urât. S-ar fi simțit rău și s-ar fi rușinat. Dar după ce și-a spălat picioarele și a fost uns (așa cum suntem unși noi cu Duhul Sfânt), a intrat

Înăuntru la gazda casei, la maestrul de ceremonii. El era gata să-l întâlnească.

Iată ce făceau: se prindeau de mână unul pe altul în felul acesta. Dar cum ar fi dat mâna cu gazda dacă ar fi fost murdar? Vedeți, el era curat și gata pentru întâlnire, așa că se îmbrățișau așa. Ultima strângere de mână însemna că era binevenit. Dar era nevoie de o pregătire înainte ca să primească strângerea de mână și sărutul pe gât. Gazda îi ura bun venit, îi lua mâna, îl îmbrățișa și se sărutau și pe-o parte și pe alta a gâtului. Aceasta însemna că era binevenit. Presupun că nu l-ar fi lăsat să-l sărute dacă ar fi fost plin de praf și urât mirositor. Dar pregătirea era făcută. Înțelegeți?

O, dacă putem înțelege ce înseamnă pregătirea... Vă amintiți pilda celui care a intrat fără haina de nuntă? El a intrat prin vreo denomițiune. Cu siguranță a intrat pe fereastră, nicidecum pe ușă deoarece, dacă ar fi intrat pe ușă ar fi trebuit să aibă haină. El a venit pe calea unui crez sau a unei denomițiuni și a fost aruncat afară pentru că nu era potrivit ca să stea la masă.

Mai întâi, ar fi trebuit să fie spălat, primenit și uns, apoi ar fi fost gata să intre înăuntru. Și fiindcă era invitat, ultimul lucru era sărutul pe gât și strângerea de mână. Sărutul era de bun venit și era un frate de drept. Amin! Da, atunci era binevenit în casă și putea să se servească cu ce voia. Putea să se întindă și pe pat dacă voia, fiindcă era acasă. Tu ești binevenit cât timp primești acel sărut de bun venit, așa cum s-a întâmplat și cu fiul risipitor. Acum era în ordine.

Totul era pregătit pentru ziua aceea și mieii erau la fript. O, ce mirosuri se răspândeau în toată cetatea, mirosuri amestecate cu struguri și cu vin. Era folosit vinul cel mai bun, făcut din cei mai buni struguri, fiindcă își permiteau ce era mai bun.

Fiecare servitor era la locul lui, cu ștergarul pe umăr. Venea trăsura, iar servitorul îl conducea pe musafir să i se spele picioarele și așa mai departe. O, ce zi! Ce timp trăiau fariseii aceia!

Acum am să vă spun ce avea fariseul pe mâneacă. Am luat-o din ceea ce spune Biblia despre acești oameni. Ei nu credeau că El era Proroc. Nu puteau crede aceasta și Îl numeau Beelzebul, ghicitor. Ei nu puteau crede că Omul acela era un Proroc. Poate nu v-ați gândit niciodată așa, dar Biblia este plină de dovezi. Vedeți? În felul acesta era privit.

Deci, ei nu credeau că El era un Proroc, așa că mi-l imaginez pe bătrânul fariseu zicând: „I-am invitat pe rabinul Cutare și pe rabinul Cutare, deci vom petrece minunat. Dar am să-L aduc aici și pe înșelătorul acela. Și știți ce voi face? Am să-L dau pe față, am să-L dovedesc că nu este un Proroc. Iată, rabinul Belinsky aici de față, crede că El este un impostor, este prea împotriva organizațiilor noastre.”

„Noi nu putem crede. Dacă ar fi fost un Proroc adevărat, ar fi fost fariseu și ar fi stat pentru lucrurile pentru care stăm și noi.”

O, duhul acela bătrân nu a murit! Omul acela a murit, dar vedeți, Dumnezeu și diavolul...

Diavolul își ia omul, dar duhul lui rămâne. Așa este. De-a lungul vremii rămâne același duh. La fel face și Dumnezeu: Își ia omul, dar nu și Duhul. El merge mai departe. Deci, tot timpul a fost o luptă, iar tu trebuie să iei o decizie... Necredinciosul a fost întotdeauna stilat și bine pregătit, știți voi, dar am găsit că Dumnezeu lucrează uneori într-un mod foarte umil. El Se pune în fața ochilor acelor indivizi.

Așadar, ei nu credeau că El era un Proroc și mi-l pot imagina pe bătrânul episcop zicând: „Știți ce? Când va veni, am să-L pun față în față cu unul bun și el îi va demonstra că nu este un Proroc. Atunci, asociații mei mă vor face imediat prezbiter de district sau ceva.” Se gândea că dacă Îl va face de rușine pe Omul acela, se va întâmpla așa. deci, el nu credea că era un Proroc, așa că L-a chemat acolo.

Pot să-mi imaginez că atunci când au venit toți asociații fariseului au petrecut, au băut și se distrau foarte bine. Se putea auzi foarte bine vocea bătrânului fariseu care se dădea în spectacol. O, ce bine petreceau!

Haideți să privim puțin în jur. Cum a ajuns El înăuntru? Cum a trecut de poarta unde erau slujitorii? Iată-L stând acolo într-un colț. El a fost acolo la timp, pentru că întotdeauna vine la timp. Și iată-L stând acolo în colț (nu-mi place să spun aceasta), cu picioarele murdare. Isus cu picioarele murdare. Nimeni nu L-a spălat, nimeni nu L-a priment și nu L-a uns, deși era invitat. El a onorat invitația care I s-a făcut, dar nimeni nu L-a băgat în seamă. Cum a trecut de servitorul care spăla picioarele?

Aș fi vrut să am eu slujba aceea! M-aș fi uitat după El, L-aș fi așteptat să-L văd venind pe drum, fiindcă aș fi vrut să fiu sigur că va fi spălat. Dacă aș fi fost acolo, aș fi vrut să fiu sigur că Îl voi spăla picioarele.

Dar unde a fost servitorul acela? Isus avea încă praful și mizeria de pe drum pe picioare și nu era uns. Așa spune Scriptura. Și iată-L stând acolo fără ca cineva să-I dea vreo atenție.

Așa este în majoritatea trezirilor de astăzi. Nu-mi place să spun aceasta, însă este adevărul. Îl invităm, apoi Îl ignorăm.

Începem să ne închinăm lui Dumnezeu și Îl rugăm să vină (iar El vine în forma Duhului Sfânt), dar dacă cineva spune „Amin” sau „Aleluia”, ei îl vor numi holly-roller sau îi vor da alte nume murdare. Îl ignoră. Isus cu picioarele murdare.

Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu generația aceasta de oameni? Unde au ajuns? Ce s-a întâmplat? Isus stă cu picioarele murdare printre oamenii care L-au invitat. Stă acolo mirosind din pricina lucrurilor care au fost aruncate în El de oamenii pe lângă care a trecut și care L-au numit în toate felurile. Isus cu picioarele murdare.

Dar El nu a scos nici o vorbă, ci a stat acolo cu capul plecat ca o floare.

La fel este și astăzi. La închinare, ar trebui să fim la fel ca la Cincizecime, dar El stă în colț, ca o floare cu capul plecat.

Nu demult, la Shreveport a predicat un predicator renumit. El predică cu putere, iar un frate scump pentecostal, a fost cuprins de Duhul Sfânt și a strigat: „Slavă lui Dumnezeu!”, în timp ce predica predicatorul acela. Imediat, acest evanghelist s-a întors spre el și i-a spus: „Taci din gură că mă deranjezi!”

Ei bine, și pe mine mă deranjezi, dar pentru că nu spui „Slavă lui Dumnezeu!”

Eu am avut un câine bătrân care m-a ajutat în școala vânătorii. El hăitua orice se putea hăitui, dar era un animal de care se temea: de sconcs. El intra prin tufișuri și lătra de acolo, dar când îi spuneam: „Caută-l, băiete!”, el se

ducea după sconcs.

Cel mai mare sconcs pe care-l știu este diavolul și tot ce știu să spun este: „Amin!”, „Aleluia!”, care înseamnă: „Caută-l, băiete! Du-te și prinde-l! Bagă-l într-o buturugă!”

Da, ei L-au invitat, dar nu Îl doreau. Când vine, ei nu-L primesc pentru că au ritualele lor și așa trebuie să se desfășoare lucrurile. Nu este binevenit când ajunge acolo și toată lumea trece nepăsătoare pe lângă El, ca și cum nici nu ar fi acolo și sunt atenți la glumele moderne ale fariseilor. Ca aceștia pe care-i avem astăzi la televizor. Oamenii preferă să stea acasă și să se uite la niște Ricky și la glumele lor murdare despre niște femei care au fost căsătorite de patru sau cinci ori, decât să se ducă la rugăciune miercuri seara.

Nu-i de mirare că nu mai sunt treziri. Tu nu poți ridica o biserică pe cenușă fierbinte sau pe cărbuni. Nu, nu! Tu trebuie să ai oameni cu inima în clocot, care așteaptă ceva; care așteaptă să se întâmple ceva în fiecare serviciu. Noi Îl invităm, Îl chemăm, dar ei nu-L doresc, iar dacă vine, Îl ignoră și nu-l dau nici o atenție. Cuvântul Lui poate fi citit sau propovăduit, dar trece pe lângă tine pentru că poate tragi un pui de somn fiindcă nu ești interesat. Dar tu trebuie să veghezi, să aștepti venirea Domnului. Noi L-am invitat și El vrea să vină, dar când vine Domnul Isus Hristos, se pare că Îl ignorăm.

Iată-L, El stă acolo! El a venit. Mă întreb: „De ce?”, da, mă întreb: „De ce?”, pentru că întotdeauna este un motiv.

În josul drumului, la stânga este o uliță laterală, un drum prăfuit. Acolo văd o femeie care iese dintr-o baracă și pășește pe niște trepte șubrede întrebându-se: „Unde a dispărut toată lumea?”

Coboară treptele care scârțâie. Cred că a fost o femeie frumoasă. A coborât treptele și a luat-o pe drumul lung, adevărat. Poate părinții ei au lăsat-o să facă aceasta.

Vedeți, astăzi se vorbește foarte mult despre delicvența juvenilă, dar cred că mai degrabă este vorba despre delicvența părinților. De acolo se trag toate lucrurile. Voi vorbiți de analfabeții din Kentucky, dar ia să vină fata acasă noaptea, pe jumătate beată, cu hainele acelea strâmte pe ea și cu fața vopsită, și veți vedea cum bătrâna mamă ar rupe o creangă dintr-un pom și ar croi-o în așa fel încât după aceea va purta numai haine cuviincioase. Cu siguranță, ar fi foarte departe de Hollywood. Așa este. Astfel de mame ne trebuie astăzi. Cu siguranță.

Vedem cum ea se strecoară afară din casă întrebându-se unde sunt toți... Unde s-au dus cu toții? Vedeți, copila era abandonată. Nimănui nu-i păsa de ea. Aceasta le face pe multe fete să se poarte cum nu trebuie: pentru că nu le are nimeni grija. Mama și tata sunt undeva într-un bar sau într-un club, timp în care fata lor se poate duce oriunde, în loc să fie acasă cu Biblia deschisă și în rugăciune, rugându-se pentru copiii lor, pentru eventualele păcate pe care le-au săvârșit, așa cum a făcut Iov. Ne trebuie mai multă rugăciune și mai multe case predate lui Dumnezeu. Așa este.

Probabil că părinții ei erau niște delicvenți și nu s-au îngrijit niciodată de ea, așa că biata fată își câștiga existența făcând lucruri imorale. Înțelegeți ce vreau să spun. Așa își ducea traiul. Știm că este groaznic, dar poate ea... Luăm în considerare posibilitatea că a fost împinsă în această situație, fiindcă în interiorul ei era o femeie bună. Ea a dovedit aceasta. Așa este. Acolo era Ceva real. Eu cred că Isus a știut aceasta atunci când fariseii i-au pus întrebări. Sigur că da. El căuta sufletul acela.

Deci, a ieșit afară din casă și s-a dus pe strada cealaltă. Se uita în jur cu ochii ei mari și frumoși și se întreba:

„Oare unde este toată lumea?” S-a dus și pe alte străzi, dar nici acolo nu era nimeni, parcă totul era pustiu.

Desigur, nu toți oamenii puteau participa la aceste sărbători, dar puteau să privească prin gard, știți voi. Simțeau aroma mâncării și stomacul le chiorăia. Voiau cu disperare să mănânce și ei ceva, dar nu puteau intra fiindcă aveau acces numai cei bogați. Numai ei le puteau avea.

Ea s-a dus pe stradă în jos și în timp ce privea în jur, a simțit un miros, iar sărmanul ei stomac a început să strige imediat după ceva. „Hmmm! Aceasta este! Îmi amintesc că episcopul fariseu a spus că va da o petrecere anuală, deci, presupun că astăzi nu voi avea nimic de făcut decât să mă plimb.” Ea era o proscrisă pentru oricine, știți voi.

Haideți s-o urmărim. Ea s-a apropiat mai mult. Trebuia să aibă grijă să nu fie observată de cineva pentru că ar fi fost alungată cu pietre. Așa procedează o mulțime de farisei stilați de astăzi. Așa este. Ei au nevoie de o mână, dar înainte ca să dați cu piatra, să nu uitați de unde ați fost scoși și voi.

Deci, o văd mergând spre gard. Biata de ea era flămândă. Simțea mirosul de miel fript și o, ce ar fi mâncat șiea! Se înfrupta din aroma care plutea în aer și care venea de la proșapurile fariseilor. Putea să-l audă pe fariseu cum spunea: „O, doctore Cutare, mă bucur să te văd! Vino aici!”

Ea i-a ascultat puțin, apoi a mers mai în față și a ajuns undeva mai sus, de unde putea să vadă peste capetele oamenilor. Privea în curte și vedea oaspeții, toți primeniți și curați. A văzut și preoții cu robele lor dantelate și celelalte lucruri. Ce frumos era!

Pe garduri erau cocoțați copiii care plângeau pentru că ar fi mâncat și ei ceva... Acolo era o mamă sărmană cu copilașul în brațe, iar buzele îi tremurau de foame. Și ei petreceau acolo.

Deodată, privirea i-a căzut pe Ceva, era Ceva cu Omul acela. Eu nu știu. Dacă privirea ta Îl surprinde, tu o știi, desigur, dacă ești rânduie la viață. Da. Altfel, te uiți pe lângă El și nu Îi dai nici o atenție. Dar dacă ai fost rânduie la Viață, El este diferit de la prima privire.

Femeia L-a privit și și-a zis: „Este Ceva deosebit cu Tipul acela. Ce este cu Omul acela de acolo? Oare Cine este? Nici măcar nu este spălat. Cum a ajuns acolo? Trebuie să fi fost invitat pentru că altfel nu ar fi avut cum să intre. Totuși, stă acolo cu picioarele murdare, fără bun venit și toată lumea...” Ucenicii nu erau înăuntru pentru că nu fuseseră invitați. Deci au rămas afară.

Femeia s-a dus mai încolo și acolo a auzit o conversație. Era unul dintre ucenicii Săi și spunea:

„Mă întreb de ce nu L-au spălat și pe Învățător? Uite cum stă acolo.”

Atunci ea a început să pună lucrurile cap la cap. „Acesta trebuie să fie Prorocul acela. El trebuie să fie Acela în fața căruia au târât-o pe femeia aceea care era ca mine și l-au cerut s-o omoare cu pietre, dar El le-a spus: „*Acela care este fără păcat să arunce primul cu piatra.*” „O, aceasta este șansa mea!”

Ce deosebire față de curierul acela!

„Aceasta este șansa mea! El este acolo. O,
dacă aş putea ajunge la El, dar este dincolo de gard!”

Între metodiști, baptiști, prezbiterieni,
catolici, sunt multe suflete însetate care se află după gardurile crezurilor.
„O, dacă aş putea ajunge la El!”

Femeia s-a uitat la El și și-a zis: „Trebuie
să se îngrijească cineva și de El. Trebuie să i se facă și Lui serviciul acela
și am să-l fac eu.” I-a venit ceva în gând, așa că s-a întors și a luat-o pe
stradă în jos, apoi a intrat pe o alee, a urcat din nou treptele șubrede, a
descuiat ușa, s-a dus la pat și de sub el a tras o casetă mică în care se aflau
lucrurile la care ținea. Acolo, într-un ciorap erau niște bănuți. A numărat cam
treizeci de piese de dinari romani și și-a zis: „Aceasta este. Am s-o fac!”,
după care a închis cutia.

Apoi s-a gândit: „O, nu pot să fac aceasta!
El este un proroc și va ști exact de unde am banii aceștia! Nu pot s-o fac.” Și
a început să pună banii înapoi în cutie.

Dar Ceva îi spunea: „El are nevoie să fie
slujit!”

Aceasta este. Atunci a luat din nou ciorapul
și a zis: „Trebuie s-o fac!” În ea era Ceva care îi spunea: „Trebuie să ajung
la El!”

A coborât din nou treptele șubrede ținând
bănuții în haină și s-a dus în josul străzii la unul din aceia care trebuie să
scoată profit din orice și ține prăvălia deschisă orice s-ar întâmpla, pentru
că se gândește că poate va trece cineva pe acolo.

Când a intrat femeia în magazin, el și-a ridicat privirea, așa cum fac comercianții de astăzi, iar când a văzut cine este, a zis:

„Ce dorești? De ce ai intrat aici?”

„Aș vrea cel mai bun alabastru pe care-l aveți. Pe cel mai bun.”

Aceasta este ceva. Dumnezeu așteaptă să-l dai ce este mai bun, nu doar puțin timp, ci tot ce este mai bun, pentru că El trebuie să aibă ce este mai bun.

„Dar ce vrei să faci cu el?”

„O, am nevoie de el pentru o ocazie specială!”

Spunând aceasta, femeia a vărsat banii pe tejghea. Desigur, când este vorba de bani, totul este în ordine. El i-a numărat și a spus: „Sunt exact treizeci de dinari romani!” Apoi, s-a întins și a luat cea mai bună cutie cu ulei de alabastru, iar femeia a băgat-o în sân și a ieșit pe ușă.

Când a ajuns la gard, a pornit pe lângă el și se gândea: „Nu pot să ajung acolo. Nu pot să mă strecor acolo. Nu știu cum să fac, dar El are nevoie să fie slujit, așa că voi ajunge cumva la El.” Aceasta este ! Aceasta este!

„Voi merge acolo oricum. Nu-mi pasă ce spune cineva, eu trebuie să ajung la El! Trebuie!”

Ținea strâns cutiuța aceea pentru că în ea era tot ce avea în lumea aceasta. Cutia cu ulei de alabastru pe care a cumpărat-o pe care-i câștigase în mod greșit. Era greșit. Nu-i plăcea că trebuia să se apropie de El în felul acela, dar aceasta era tot ce avea și era singura cale de a se apropia de El.

Este singurul fel în care poți veni, este singurul fel în care pot veni și pentru că El așteaptă să fie slujit, ne așteaptă.

El stătea acolo și Se uita în jur de parcă o aștepta. Nu știu cum a reușit să intre, nici nu-mi pot imagina, dar a ajuns înăuntru. Acesta fiind lucrul cel mai important.

Eu nu știu cum am ajuns înăuntru, dar aceasta este tot ce mă interesează. Amin! Am ajuns! Am intrat înăuntru, acesta fiind cel mai important lucru. Nu știu cum a putut să-l ia pe unul ca mine, dar cumva am ajuns înăuntru. Am ajuns și rămân. Nu vreau să mai plec, ci vreau să stau acolo.

Deci, ea a intrat înăuntru, iar când a ajuns acolo s-a gândit: „Ce mă fac dacă Se întoarce și mă plesnește?”

Să nu uitați că atunci când încercați să faceți o slujbă pentru Isus, El nu va striga la voi. Poate veți întâlni aceasta în biserică voastră, dar nu la Isus. Așa este. Da. Poate va striga la tine vreun ecleziast uriaș care se va ridica și va spune: „Zilele minunilor au trecut! Încetează cu

mărturia aceasta!" Ai putea s-o încasezi de la unul ca el, dar nu de la Isus.
Nu!

În zilele acelea, ei nu mâncau ca și noi,
stând la masă, ci se așezau jos. Aveau o canapea pe care o împingeau. Ei știau
ce să facă. Cu siguranță. Deci, au împins canapeaua lângă masă și s-au așezat
jos, iar picioarele le atârnavă așa. În Orient mai fac aceasta și acum. Și eu am
mâncat așa. O, este bine! Ar trebui să încercați și voi. De ce nu spuneți:
„Amin!”?

Femeia s-a
strecurat în spatele Lui și s-a gândit: „Iată-mă aici, în prezența
Vieții veșnice. O, dacă aș putea să Îi fac un serviciu, dacă aș putea să fac
ceva pentru El!”

Ea trebuia să-și țină capul plecat fiindcă
era o femeie disprețuită. O văd cum îngenunchează lângă picioarele Lui
gândindu-se: „Oare pot să-l ating?” Vă imaginați cum s-a simțit? Nădăjduiesc că
într-o zi voi avea și eu această oportunitate.

Cu ani în urmă, în Sud era un bărbat de
culoare. El a fost salvat, așa că mergea și le spunea celor din jur, fraților
săi de pe plantație, că el este liber. Stăpânul său a auzit ce spunea el, iar
într-o zi l-a chemat și i-a zis:

„Moise, am auzit că spui printre sclavi că
ești liber.”

„Da, domnule, sunt liber. Aseară, Domnul Isus
Hristos m-a eliberat de greutatea păcatului și a morții.”

„Vorbești serios, Moise?”

„Da, domnule”, a răspuns sclavul.

”Atunci am să mă duc și am să semnez proclamația eliberării tale și vei fi liber să mergi să le predici fraților tăi. Dacă Hristos te-a eliberat, te eliberez și eu.” Și s-a dus și a semnat.

Bătrânul a predicat ani și ani, iar când a venit timpul să moară, au venit acolo și mulți frați albi cărora le-a predicat. El era în comă și toți credeau că s-a dus fiindcă stătea nemișcat și nu spunea nimic de o zi sau două. Dar într-o zi, și-a deschis ochii și a spus: „Încă sunt aici? Încă sunt aici?” Apoi a zid: „Veniți mai aproape, frații mei. Am crezut că am trecut pe partea cealaltă pentru că tocmai am ajuns la o poartă, iar acolo m-a întâmpinat un arhanghel care m-a lăsat înăuntru. Apoi, au venit niște slujitori și au spus: „Moise, Moise slujitorul lui Dumnezeu, iată aici este haina și cununa ta.” Dar eu m-am întors spre ei și le-am zis:

„Slujitori ai lui Dumnezeu, nu-mi vorbiți de haină și cunună!”

„Dar este răsplata ta, Moise”, au spus ei.

„Nu vreau haină și cunună! Răsplata mea este să-L văd pe El!”

Aceasta este! Cred că aceasta simțiți și voi.

Să Îl văd pe El. De multe ori m-am gândit că atunci când voi trece dincolo, aș vrea să mă pot târî până la picioarele Lui să-I văd rănilor făcute de cuie. Ar fi cea mai mare răsplată. Dacă aș trăi o sută de ani, aș predica în fiecare

seară și aș face orice numai să-l ating picioarele.

Și iată că femeia aceasta era la picioarele Lui. Ce loc în care să fii! La picioarele Lui și-a amintit de toate păcatele ei. Acolo este ceva pentru că atunci când ajungi la picioarele Lui, îți amintești fiecare lucru rău pe care l-ai făcut.

Când a făcut aceasta, ea s-a gândit: „Eu, cea mai rea dintre cele mai rele femei, stau aici lângă Sfântul sfinților...” și lacrimi mari au început să-i curgă pe obraji ajungând în cele din urmă pe picioarele Lui. El S-a întors și a început s-o privească în timp ce ea încerca să-și ștergă lacrimile care continuau să picure pe picioarele Lui. Îi era rușine că plângea peste picioarele Lui. Deodată, părul ei cârlionțat, care până atunci era prins sus, a căzut în jos, iar atunci a început să ștergă lacrimile de pe picioarele Lui cu buclele părului ei. Unele dintre voi, surorilor, ar trebui să stați în cap ca să aveți suficient păr ca să puteți face aceasta.

Femeia plângea și îi ștergea picioarele cu părul capului ei. Apoi a privit în sus o, și atunci s-a speriat! Voi știți că... într-un fel sau altul, te emoționezi când stai în prezența Sa. Eu o fac, eu mă emoționez când Îl simt lângă mine. Uneori nici nu știu ce fac pentru că mă pierd. Cred că toți facem la fel.

Ea încerca să spună ceva, dar lacrimile continuau să curgă în jos pe picioarele Lui. Nu avea altă apă pentru spălat, dar ce apă minunată era aceea și cu ea a spălat picioarele murdare ale lui Isus. O, Dumnezeule! Femeia spăla picioarele lui Isus cu lacrimile pocăinței ei. Ea le-a spălat, le-a sărutat și le-a spălat iar. Apoi, a rupt vârful micuței cutii, a turnat mirul peste picioarele Lui și a privit din nou în sus.

Dacă femeia a vrut să facă o slujbă pentru El, Domnul a stat liniștit și a lăsat-o să-o facă. Îmi place aceasta!

Dacă vrei să faci o slujbă pentru El, El va sta liniștit și te va lăsa să mergi s-o faci. Înțelegeți? El nu a strigat la ea și nu i-a zis: „Ce faci, păcătoaso? Ridică-te de aici!” Nu, nu, ci a lăsat-o să continue să facă slujba pentru El.

În timp ce plângea și îi spăla picioarele, femeia a uitat complet de fariseii care se uitau la ea împreună cu restul oamenilor prezenți acolo. Ea făcea o slujbă pentru Isus.

Aceasta este! Tu uiți de episcopi și de celelalte lucruri. Oricând faci o slujbă pentru Isus, tu continui s-o faci, oricine orice ar spune. Tu ești în slujbă, tu faci ceva.

Ea îi săruta picioarele,
I le ștergea cu părul capului ei și turna mir peste ele.

Fariseii au văzut lucrul acesta, o, și au început să pufăie ca o broască ce a înghițit alică. Ei s-au adunat în jurul lor ca să vadă ce se întâmpla și ziceau: „Uitați-vă acolo!”

Atunci, fariseul și-a zis în sinea lui: „Dacă Omul acesta ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de El, ar ști că este o păcătoasă. Aceasta este dovada că El nu este un proroc.”

Dar Isus nu a spus nici

un cuvânt, ci doar a privit. El o privea pe femeie în timp ce făcea slujba pe care ar fi trebuit s-o facă fariseul. Deci, ea a continuat să-l spele picioarele, să le șteargă cu părul capului ei și să le sărute. Gura ei era plină de ulei și-mi imaginez cât era de murdară...

Să știți că într-un fel sau altul, când ajungi în fața lui Hristos dai de murdărie. Aceasta este problema de astăzi: oamenii încearcă să ajusteze nașterea din nou, dar să știți că orice fel de naștere este o murdărie. Indiferent dacă are loc într-un grajd sau într-o cameră de spital vopsită în roz, orice naștere este o murdărie, iar nașterea din nou este același lucru, este o murdărie. Dar din acea murdărie iese Viața.

Singurul fel în care puteți primi Viața este printr-o naștere. Nașterea este ceva murdar dar aduce Viața. Oamenii încearcă s-o ajusteze fiindcă nu vor să li se șteargă fardurile de pe față... dar dacă veți încerca puțin din Fapte capitolele doi și patru, va scoate tot Max Factor din voi. Dacă veți încerca puțin din aceasta, veți avea o frumusețe veșnică, un duh blând, bun și liniștit.

Aceasta avea femeia despre care vorbim. Aceasta a avut Estera când a venit înaintea împăratului. De aceea le-a întrecut pe celelalte fete, pentru că a venit înaintea lui cu un duh blând.

Iată că aici era femeia aceasta care spăla picioarele lui Isus, iar după ce și-a încheiat slujba, s-a gândit: „Oare ce va spune El?” S-a oprit și L-a privit cu ochii ei mari, cu obrajii mânjiți de ulei, de praf și de lacrimi, ca să vadă ce va spune.

Fariseii stăteau și priveau și ei și nimeni nu spunea nimic. Erau fără cuvinte. Îl pot vedea pe

fariseu cum a pornit spre El cuprins de „o mânie sfântă”. O, era deja furios și se gândea: „Ce rușine a adus slujbei mele!”

Ei cred și astăzi la fel atunci când văd o mizerie de felul acesta, știți voi, și spun că este o rușine, dar este o onoare pentru fiecare biserică ce vede că are loc o naștere din nou.

„O, ce rușine! Slujba mea va fi ruinată!” Și stătea acolo șuierând ca o broască. Isus o urmărea pe femeie, iar după un timp S-a uitat în jur.

Acum vom vedea dacă El a fost sau nu un proroc.

Așadar, S-a întors spre Simon și a zis:

„Am ceva să-ți spun, Simone! M-ai invitat aici, iar Eu am renunțat la programul Meu, i-am lăsat deoparte pe bolnavi, am lăsat deoparte leproșii care strigau, am lăsat deoparte mulțimi de oameni care umblau după Mine prin pustiu și pe malurile mării și am venit la tine pentru că m-ai invitat.

Când am intrat în casa ta, nu Mi-ai spălat picioarele. M-ai lăsat să intru așa ca să mă faci de rușine înaintea oamenilor. Nu Mi-ai uns nici mâinile, nici fața arsă de soare. Nu ai făcut nimic din toate acestea și nu M-ai sărutat de bun venit, dar femeia aceasta Mi-a spălat picioarele cu lacrimile ei și nu a încetat să Mi le sărute de când am intrat aici.” Aleluia! Aceasta este. Ce va spune? „Păcatele tale, care sunt multe, sunt iertate.” Aceasta este! „Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate.”

O, Dumnezeuule,
rugăciunea mea este ca acesta să fiu eu când voi ajunge la capătul drumului.
După fiecare serviciu pe care-l pot ține, după fiecare misiune în care pot
merge, oriunde voi putea predica, după ce voi atrage orice păcătos, nădăjduind
să-L aud spunând: „Păcatele tale, care sunt multe, sunt iertate! Intră pe
Tărâmul Vieții, în ceea ce a fost pregătit pentru tine, în aceste binecuvântări
care ți-au fost pregătite de la întemeierea lumii.” Sunt sigur că toți ne-am
simțit așa, este adevărat? Este adevărat?

Haideți să ne plecăm
capetele pentru un minut, în timp ce ne vom gândi la aceste lucruri, fiindcă nu
vrem ca această ocazie să treacă pe lângă noi.

„Păcatele tale, care
sunt multe...” Ochii ei Îl priveau mirați, fața aceea mânjită toată, dar zilele
ei de faimă rea au trecut. Tot ce i-a făcut diavolul s-a terminat; ea intra
într-o viață nouă.

Mă-ntreb câți din
clădire Îl apreciați pe Isus Hristos îndeajuns de mult încât să vreți să faceți
o slujbă pentru El? cel mai bun lucru pe care l-ați putea face ar fi acela pe
care l-a făcut femeia aceasta.

Veniți pentru un minut
aici în jurul altarului.

În câteva seri am avut
servicii de vindecare, dar acum haideți să avem și un serviciu de vindecare a
sufletului. Nu creți să veniți aici sus și să spuneți: „Voi urma calea cu cei
disprețuiți ai Domnului. În seara aceasta voi pleca de aici și voi trăi o viață
care va spăla murdăria de pe picioarele Lui. Voi trăi o asemenea viață de
sfințenie, încât toți cei cu care voi intra în legătură să știe că am trăit în

contact cu Hristos. Voi urma calea cu cei disprețuiți ai Domnului.”

Ați vrea să faceți o slujbă pentru El? Dacă vreți, haideți aici sus în jurul altarului. Stați aici și spuneți: „Vreau să fac o slujbă pentru Isus. În seara aceasta vreau să vin la altar și să-mi mărturisesc păcatele.”

Mă gândesc la această sărmană femeie slăbănoagă care plânge și care stă aici cu acest băiat tânăr.

Vino aici, băiete. Nu te teme, vini aici, dragă! Dumnezeu te iubește, Isus te iubește, dragă. Stai aici.

Doamne Isuse, ai milă de bietul băiat și de ochii lui. Te rog să Te uiți la această inimă și spală orice păcat, Doamne.

Doamne, femeia aceasta are părul cărunt, este în vârstă și vine cu lacrimi înaintea Ta pentru că Te iubește și vrea să facă o slujbă pentru Tine. Îndură-Te, Doamne. Șterge-i lacrimile cu iertarea Ta și dă-i ceea ce cere, Doamne.

Să-i conducă cineva.

Aici este un alt om. Domnul să te binecuvânteze, domnule. Dumnezeu îți spală toate păcatele.

Tată ceresc, poate că omul acesta este nebăgat în seamă de lume, poate este doar un muncitor care

lucrează din greu, poate președintele sau primarul nici nu-l cunosc, dar Isus a venit și L-a cunoscut. Dumnezeule, iartă-i toate păcatele și în timp ce stă aici și așteaptă, dă-i în seara aceasta binecuvântarea Duhului Sfânt, Apa Vieții. Îndură-Te, Doamne.

Mântuitorule,
Mântuitorule,

Ascultă umile mea...

Rugați-vă cu toții și
întrebați-L pe Dumnezeu: „Pot să fac o slujbă pentru Tine?”

El a venit în orașul
vostru cu o trezire, ca să dovedească faptul că este printre voi. Nu vreți să
veniți...

Dumnezeu să te
binecuvânteze pentru curaj.

Tată ceresc, dă-i
fratelui meu mântuirea sufletului și fie ca toate păcatele lui să fie spălate
de Sângele Domnului Isus. Doamne, El a venit pentru că crede și vrea să facă o
slujbă pentru Tine. Tată, Tu ai un loc și pentru el. Pune-l în seara aceasta în
Împărăția Ta și dă-i Duhul Sfânt pentru
că așteaptă răspunsul Tău din ceruri. Te rog aceasta în Numele lui Isus.

Mai este cineva?

Bărbatul acesta stă aici
cu lacrimi pe obraz, iar mâna lui aspră o ține pe a mea. El este sincer, iar
dacă este sincer, a trecut chiar acum de la moarte la Viață.

Aici este o femeie
scumpă, încă o femeie spaniolă. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră.

Tată ceresc,
binecuvântează-o pe sora noastră și ajută-o să facă din viața ei o viață de
slujire a lui Isus din Nazaret și spală rușinea ei prin Numele scump al
Domnului Isus. Îndură-Te, Doamne. Ea are umerii lăsați în jos. Poate a muncit
din greu, poate mâinile ei slăbănogite au șters lacrimile multor copilași, dar
în seara aceasta, Doamne, este o Mână care poate șterge lacrimile ei cu
iertarea Ta. Este mâna Aceluiași care l-a spus acelei femei: „*Păcatele tale,
care sunt multe, sunt iertate.*” Binecuvântează-o în Numele lui Isus.

Dumnezeule, aici mai
este cineva care varsă lacrimi. Dă-i Viața veșnică prin Numele lui Isus
Hristos... Te rog s-o binecuvântezi...

Tată ceresc, îmi pun
mâinile peste această femeie, pentru că ea vrea să facă o slujbă pentru Isus.
Îndură-Te,
Doamne și dă-i aceasta în Numele Domnului Isus.

Doamne Dumnezeule, aici
este un frate scump. Chiar dacă păcatele lui ar fi multe, îngăduie să fie
iertate. Îndură-Te, Doamne, și de fratele de aici.

Cine mai vrea să vină?
Haideți aici sus. Cei care sunteți căldicei, cei care ați decăzut sau ceva, nu

pierdeți șansa aceasta. Priviți câte s-au întâmplat în săptămâna aceasta, lucruri care nu s-au mai făcut de la Isus din Nazaret încoace. Ce denotă aceasta? Faptul că sfârșitul timpului este aici.

Dacă sunteți reci duhovnicește, nu vreți să veniți aici și să spuneți: „Doamne, vreau să mă predau din nou pentru că nu am făcut ceea ce trebuia să fac.” Haideți împreună cu cei de aici. Voi, care sunteți căldicei sau care nu ați primit Duhul Sfânt, nu vreți să veniți aici?

Iată că vine un cuplu care plânge. Un tânăr, o tânără și cine va mai în vârstă, cu lacrimi în ochi. Aceasta este.

Haideți toți cei care aveți nevoie de Hristos. Priviți ce a făcut săptămâna aceasta și nu uitați că acum El este aici. Aceasta este „Așa vorbește Domnul.”

Știți ce am învățat azi dimineață la dejun. Duhul Sfânt, Îngerul lui Dumnezeu este chiar aici și mă îndeamnă zicând: „Continuă să chemi pentru că mai este cineva care trebuie să vină.”

Veniți! Să nu uitați că în ziua judecății nu voi fi răspunzător. Haideți, veniți chiar acum pentru că Domnul Dumnezeu, Cel care în săptămâna aceasta a deosebit gândurile oamenilor, îmi tot spune: „Continuă să chemi! Continuă să chemi fiindcă este cineva care trebuie să vină!”

Haideți, prieteni. Noi facem doar un pas și așteptăm să vină la Hristos bărbați și femei. Haideți și

credeți în El. haideți în timp ce apa este încă tulburată. Este minunat.

Ridicați-vă și veniți la altar. Haideți, veniți la altar! Faceți o slujbă pentru Hristos. Pășiți pe interval și veniți aici. Spuneți: „Doamne, aici este serviciul meu. Vin să fac o mărturisire publică. Iată-mă aici. Am greșit, Doamne, am făcut ce este rău, dar ajută-mă fiindcă am venit să-mi mărturisesc păcatele.”

O, a fost un timp minunat!

Mântuitorule, Mântuitorule,

Ascultă glasul meu smerit

Nu trece pe lângă mine

Mântuitorule...

Faceți chiar acum un serviciu pentru El. Haideți sus. Lăsați să vă curgă pe obraji lacrimile pocăinței.

Dar voi, creștinilor, de acolo? Haideți să facem o predare lui Dumnezeu. fiecare creștin născut din nou să se ridice în picioare. Haideți să facem o predare lui Dumnezeu. Apropiați-vă, dacă puteți. Haideți aici în jur. Haideți să ne predăm fiecare lui Dumnezeu. Noi toți vrem să facem aceasta pentru Hristos. Fiecare...

Mă predau, Doamne, și
tot ce am pun în slujba Ta. Mă predau, Doamne. Să se predea fiecare
creștin. Păcătoșilor, ce v-a făcut să
veniți aici sus? Dumnezeu v-a adus aici. El este aici ca să vă ia păcatele.
Aleluia!

Aceasta va topi gheața
și va stârni o trezire. Aceasta va porni un Foc arzător.

Lăudați-L cu toții!
Ridicați mâinile în timp ce aveți ochii închiși și rugați-vă. Rugați-vă până
când Dumnezeu toarnă Duhul Sfânt peste această audiență, în Numele lui Isus...
Slavă Lui. Amin.

- Amin -